

TERUGKEER NAAR DE DALLERGUT DROMENWINKEL

Inhoud

Proloog	
DallerGuts zolderwoning	7
1 Penny's eerste salarisonderhandeling	17
2 Het Klachtenbureau	38
3 Wawa Sleepland en de man die een dromendagboek schreef	64
4 Een droom die alleen Otra kan maken	90
5 De afdeling Tast van het Testcentrum	120
6 Het laagseizoen van de Kerstman	149
7 De niet-uitgedeelde uitnodigingen	167
8 De Noctiluca stomerij	184
9 Het gigantische pyjamafestival	204
Epiloog 1	
De Droom van het Jaar-prijsuitreiking	225
Epiloog 2	
Maxim en de dromenvanger	233

Proloog

DallerGuts zolderwoning

Het was al laat, maar Penny en haar ouders waren nog wakker. Ze woonden met z'n drieën in een woonwijk een kilometer ten zuiden van de DallerGut Dromenwinkel, waar Penny bij de balie werkte. Vanavond hielden ze een klein feestje met een laat diner ter ere van haar eenjarige werkjubileum.

'Je hebt je de functie het afgelopen jaar echt eigen weten te maken. Ik ben ontzettend trots op je, Penny. Hier, dit is ons cadeau aan jou.' Penny's vader tilde moeizaam een grote stapel met touw samengebonden boeken op tafel. Het waren stuk voor stuk boeken en essaybundels rondom zelfontplooiing, bedoeld voor hen die net aan hun carrière begonnen.

'Ik weet niet of ik de tijd heb om ze allemaal te lezen. Ik heb immers geen achtenveertig uur in mijn dag zitten,' antwoordde Penny, terwijl ze het touw losmaakte. 'Ik heb trouwens goed nieuws. Nu ik een jaar bij de dromenwinkel werk, ben ik officieel een door de overheid erkende medewerker van de dromenindustrie!'

'Betekent dat...?'

'Ja! Ze geven me een toegangspas voor het Bedrijfsdistrict in het westen. Morgen heb ik mijn salarisonderhandeling. Misschien overhandigt DallerGut me dan ook meteen de toegangspas. Het begint eindelijk echt tot me door te dringen dat ik bij de DallerGut Dromenwinkel werk.'

‘Ik ben mijn hele leven al jaloers geweest op mensen die de forenzentrein van en naar het Bedrijfsdistrict nemen. Dat mijn dochter nu een van hen is...’ Penny’s vader keek haar aan, zijn ogen vol emotie. Penny had de ogen van haar vader.

‘Nou, ik vind dat het veel indrukwekkender is om bij de DallerGut Dromenwinkel te werken dan in het Bedrijfsdistrict.’ Penny’s moeder mengde zich in het gesprek terwijl ze roomsaus van haar mondhoek veegde. ‘Maar vertel, wat verwacht je daar te gaan doen?’

‘Geen idee. Misschien dat we daar de dromenmakers op locatie ontmoeten? Ik ben al eens naar de villa van Yasnoozzz Otra geweest. Er zijn daar veel dromenproductiestudio’s en dromenmakers gevestigd, dus ik denk dat ik er voor allerlei klusjes zal komen.’

Penny had Yasnoozzz Otra, een van de legendarische dromenmakers, eens bezocht om de droom *Levens van anderen (proefversie)* op te halen.

‘Ik kan niet geloven dat ons kleine meisje al volwassen is... Maar blijf deze keer uit de problemen, oké?’

‘Inderdaad, lieverd. Geen grote fouten meer zoals vorig jaar. Blijf altijd alert.’

Penny knikte met een zwaar gevoel in haar maag. Haar ouders zaten haar de laatste tijd meer op de huid. Ze waren daarmee begonnen toen de politie naar haar huis had gebeld om te bevestigen dat ze de crimineel hadden gepakt die haar fles Enthousiasme had gestolen. Omdat uitgerekend haar moeder dat telefoontje had aangenomen, moest ze hun wel over de gestolen fles Enthousiasme vertellen. Sindsdien hadden haar ouders zoveel lopen zeuren dat haar oren er pijn van deden en Penny had met zichzelf afgesproken nooit meer aan haar ouders te vertellen wat er op werk gebeurde.

Ook vanavond doorstond Penny weer een intense storm van gezeur. Ze voelde zich net een sneue papegaai wiens lijf zo groot

was geworden als zijn kooi, maar die er desondanks nog nooit was uitgevlogen. Ze herhaalde geruststellende zinnen als: 'Maak je geen zorgen, mam' of 'Zo stom ben ik niet, pap'. Tegen de tijd dat ze haar eten op had, was ze uitgeput.

'Geniet van de rest van jullie avond. Ik ga naar mijn kamer.'

In haar kamer liet Penny de stapel boeken met een zware plof op het bureau vallen. In de boekenkast was geen ruimte voor nieuwe boeken. Ze dacht even na en haalde vervolgens de werkboeken die ze had gebruikt voor haar sollicitatie uit de kast.

'Deze mogen nu wel weg.'

Penny opende een van de werkboeken die ze nooit had afge maakt. Had ze haar antwoorden kunnen uitgummen, dan zou ze hem hebben kunnen doorverkopen, maar alle vragen waren met pen dik onderlijnd. Teleurgesteld bladerde ze door het werkboek, tot haar blik viel op de laatste vraag die ze had beantwoord.

Een jaar eerder had haar Noctiluca vriend Assam haar met het antwoord geholpen toen ze zich op de eerste verdieping van haar favoriete café voorbereidde op haar sollicitatie bij de DallerGut Dromenwinkel.

Vraag. Welke droom en dromenmaker werden unaniem door de jury tot winnaar van de Grand Prix uitgeroepen tijdens de Droom van het Jaar-prijzuitreiking in 1999?

- A. *Als orka de Stille Oceaan doorkruisen* van Kick Slumber
- B. *Een week lang als mijn ouders leven* van Yasnoozzz Otra
- C. *Zwevend in de ruimte neerkijken op de aarde* van Wawa Sleepland
- D. *Theedrinken met historische figuren* van Doje
- E. *Een voorspellende zwangerschapsdroom van een onvruchtbaar koppel over de komst van een drieling* van Babynap Wiegeling

De vraag bracht haar direct terug naar een jaar geleden. Ze herinnerde zich het antwoord nog precies.

‘Het antwoord is a, het debuut van de dertienjarige Kick Slumber,’ mompelde Penny met een zelfverzekerde glimlach. Ze klapte het werkboek weer dicht.

Terwijl ze terugdacht aan die dag in het café schoten er allerlei gebeurtenissen van het afgelopen jaar door haar hoofd. Ze ervoer een intens gevoel van voldoening bij de gedachte aan het bevredigendste jaar van haar leven. Inmiddels voelde ze zich bekwaam in haar werk als baliemedewerker en was ze veel zelfverzekerder geworden door alles wat ze had geleerd.

Penny organiseerde al neuriënd haar boekenkast. Ze was zich nog onbewust van het feit dat haar huidige kennis slechts een fractie was van alles wat zich in de DallerGut Dromenwinkel afspeelde. Op die manier liep de avond van Penny's eerste werkjubileum ten einde.

DallerGut bevond zich in zijn knusse zolderwoning, gelegen boven de dromenwinkel waar hij eigenaar van was; een ouderwets houten gebouw dat over meerdere verdiepingen allerlei droomproducten verkocht.

De zolder lag verstopt boven de kortingshoek van de vierde verdieping en had een puntig, driehoekig dak met heel kleine ramen. Vanbuiten zag het er niet uit als een plek om te wonen, maar vanbinnen was het veel ruimer dan je zou verwachten, ondanks het feit dat het wel degelijk een eenvoudig onderkomen was voor iemand die zo bekend was als hij. Mensen vroegen hem vaak of hij in een mooie villa zou willen wonen, zoals bekende dromenmakers en eigenaren van andere grote dromenwinkels doen, maar DallerGut had geen intentie om de zolder te verlaten die hij volledig naar eigen smaak had ingericht. Bovendien beviel

het hem enorm dat hij binnen drie minuten naar zijn kantoor op de begane grond kon lopen.

Opmerkelijk genoeg stonden er vier bedden in het midden van de zolder opgesteld. De hoofdeinden stonden naar elkaar toe gericht en ze hadden allemaal een ander frame, een verschillende matrashoogte en beddengoed van ander materiaal. Een op maat gemaakte klamboe hing elegant van het plafond en omsloot de vier bedden, zodat welk bed hij ook koos even comfortabel en ruimtelijk aanvoelde.

Hij had vier bedden staan zodat hij elke nacht zijn bed kon kiezen op basis van de sfeer van de droom die hij die nacht wilde hebben. Het was zonder twijfel de grootste investering die hij had gedaan in zijn verder bescheiden leven. Daarentegen leek al het andere in zijn kamer te zijn verwaarloosd. De oude meubels waren krom aan het trekken, waardoor de deurtjes maar moeilijk opengingen. De apparaten hadden herhaaldelijk storingen en werkten inmiddels niet goed meer. Verf bladderde van de vlekke-rige raamkozijnen. Zelfs de sensorlamp voor de deur ging vanzelf aan en uit. Maar DallerGut maakte zich nergens druk over.

DallerGut was eerder die avond met zijn werk gestopt en had zich sindsdien op zijn zolder teruggetrokken. Nu zat hij in zijn pyjama op de rand van het laagste bed, verdiept in een stapel van meer dan dertig brieven die in de loop van de week waren binnengekomen. De brieven die hij al had geopend lagen verspreid over het bed.

De veelbelovendste talenten van het Bedrijfsdistrict slaan
de handen ineen!

Tweepersoonsdroom van onderzoekers die dromenmakers
zijn geworden is in ontwikkeling.

‘Slaap lekker. Tot in mijn dromen,’ wordt werkelijkheid!

*Geachte heer DallerGut,
Graag zouden wij u de exclusieve verkooprechten aanbieden
van ons nieuwste product...*

De DallerGut Dromenwinkel werd altijd overladen met exclusieve aanbiedingen rondom nieuwe producten. Nog voordat hun dromen waren afgerond, stuurden dromenmakers DallerGut al brieven, in de hoop dat ze met een exclusief contract met de Dromenwinkel potentiële investeerders konden aantrekken. Maar DallerGut wist als geen ander dat zulke dromen meestal in de ontwikkelingsfase bleven steken.

Verveeld opende hij de laatste envelop. Zodra hij zich realiseerde dat dit de brief was waar hij zo ongeduldig op had gewacht, lichtte zijn gezicht op.

*Beste meneer DallerGut,
Bedankt voor de evenementenpitch die u ons hebt toegestuurd. We zijn zeer geïnteresseerd en zouden het een eer vinden om deel te nemen.*

Ons team zal u zo snel mogelijk een lijst toesturen met de items die wij beschikbaar kunnen stellen.

*Met vriendelijke groet,
Bedtown Meubels*

Dit evenement, dat DallerGut beschouwde als het grootste evenement dat hij ooit had georganiseerd, slokte de afgelopen tijd al zijn aandacht op. Het stond gepland voor de herfst en was een ambitieus plan waar zijn medewerkers nog geen weet van hadden.

Gelukkig ontving hij de ene na de andere positieve reactie van potentiële sponsorbedrijven. Op dit tempo zou hij het spannende nieuws mogelijk over enkele maanden al met zijn medewerkers kunnen delen.

Nadat hij de laatste brief van Bedtown Meubels had gelezen, stond DallerGut op om zijn rug te strekken. Hij kon het niet opbrengen om meteen alle brieven op te ruimen die hij achteloos op het bed had geworpen.

‘Wanneer zal opruimen me eens makkelijker afgaan...? Ik moet dit weekend maar een grote schoonmaak doen.’

Hij stelde schoonmaken uit en stond in plaats daarvan voor de op maat gemaakte boekenkast die de hele wand bedekte, op zoek naar iets lichters om te lezen voor het slapengaan. Op een plank op ooghoogte stond een rij dagboeken, georganiseerd op kalenderjaar.

‘O! Het lijkt me een goed idee om de dagboeken van de klanten te lezen voor het evenement. Dat komt vast van pas.’

DallerGut koos er eentje uit. Het oude dagboek bestond uit een bundel losse papieren die met een stug touw samengebonden waren. De ruwe kaft was gemaakt van dik karton en was verkleurd door de tijd. Op de kaft stonden met gitzwarte inkt de woorden ‘Dromendagboek, 1999’ gekrabbeld, in DallerGuts eigen handschrift. Hij had het altijd leuk gevonden om dingen zelf op te schrijven of te maken. Daarentegen had hij moeite met alles wat technologisch was. Iedereen bij de Dromenwinkel wist dat hij zelfs met een relatief simpel apparaat als een printer niet kon omgaan.

Met het dagboek in de hand ging hij onder het dekbed liggen van het bed dat het dichtst bij de voordeur stond. De zachte textuur van het beddengoed omhulde hem van top tot teen. Maar voordat hij meer dan een paar pagina's kon omslaan, werd hij overvallen door slaperigheid. Hij probeerde tegen de slaap te vechten door met zijn lange vingers in de hoeken van zijn ogen te wrijven, maar zijn lichaam werkte niet mee. Hij had al zijn energie voor vandaag gestopt in de voorbereidingen voor het evenement, boven op zijn gebruikelijke werkzaamheden in de winkel.

‘Ik mis de dagen dat ik een oneindige hoeveelheid energie had...’

Hij slaakte een zucht die al snel overging in een geeuw die zijn ogen liet wateren. Voor nu was een goede nachtrust een veel betere keuze. Hij had morgen een volle agenda vanwege de individuele salarisonderhandelingen.

Hij besloot het dagboek op een later moment te lezen en legde het wijd open op de ronde tafel naast het bed. Zachtjes trok hij aan het lange, bundelende koord van de lichtschakelaar. Op het moment dat zijn hoofd het kussen raakte, viel hij in een diepe slaap.

Nu waren de enige geluiden in de donkere zolderkamer die van DallerGuts lage, diepe ademhaling en het tikken van de klok. Het zachte maanlicht verspreidde zich vanaf het raam door elke hoek van de kamer, en een briesje waaide door de barsten in het glas. Toen ging de kapotte sensorlamp bij de voordeur weer aan. Het rode licht botste met het maanlicht vanuit het raam en verlichtte het dagboek dat DallerGut ongelezen op het nachtkastje had gelegd.

20 augustus 1999

Ik word net wakker uit een droom en ik heb het gevoel dat ik hem moet opschrijven voordat deze levendige sensatie verdwijnt.

In de droom was ik een gigantische orka. Ik zwom steeds verder van de kust vandaan, richting de oceaan. Ik maakte me geen zorgen over zout zeewater dat mijn neus zou binnendringen bij pijnlijke korte inademen, of de vraag of ik wel gered zou worden als ik door de golven gegrepen zou worden. Ik vond de overweldigend meeslepende aard van de droom indrukwekkend.

Kick Slumber biedt vrijheid: niet het wankel soort waarbij je je voeten nergens kunt neerzetten, maar dat gevoel van veiligheid waarnaar we allemaal verlangen. Hoe dieper de oceaan, des te meer ik het gevoel had dat ik thuis was.

Ik voelde de spieren die van mijn rugvin naar mijn staart liepen. Ik sloeg mijn staart hard neer en hief hem weer op, waarmee ik direct snelheid maakte. De zeespiegel was nu het plafond van mijn wereld, dat zich onder mijn witte buik ontvouwde, en mijn wereld was dieper dan de lucht.

Ik kon zien, hoewel dat niet nodig was. Ik ervoer alles al met de rest van mijn zintuigen. Impulsief sprong ik op uit het water. De gedachte dat ik het niet zou kunnen kwam niet eens in me op. Mijn perfect gestroomlijnde lijf brak moeiteloos door het wateroppervlak, steeg dapper op en sneed dwars door de lucht.

Plotseling voelde ik een tinteling door mijn lijf gaan waarvan ik niet wist of hij bij mij hoorde. Ik begon me zorgen te maken over mijn vorige zelf, die ik aan de verre kust had achtergelaten. Ik deed mijn best te blijven zwemmen en liet dat ruw opkomende gevoel los in de deinende golven.

‘Daar hoor ik niet thuis.’

Naarmate ik gewend raakte aan de scherpere zintuigen, begon ik me af te vragen of ik soms al die tijd een orka was geweest. Ik bevond me in een staat die noch orka noch mens was, waarin de twee werelden elkaar overlapt en tegelijkertijd van elkaar gescheiden waren. Dat was het moment dat ik wakker werd uit de droom.

Het voelt als een onvermijdelijke lotsbestemming dat ik op dit moment de droom van de slechts dertienjarige Kick Slumber droomde. Deze geniale jongen zou dit jaar zomaar de jongste Grand Prix-winnaar ooit kunnen worden.

Maar ik denk dat ik daar zelf nooit getuige van zal zijn...

Alles wat verder gaat dan dit zou te gevaarlijk zijn...

Dat was alles wat er op de opengeslagen pagina te lezen was. De kapotte sensorlamp ging uit en de zolder was weer in duisternis gehuld.

De opengeslagen pagina uit het dagboek van een onbekend